

Rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 21.07.1961, sp. zn. 8 Co 344/61, ECLI:CZ:MSPH:1961:8.CO.344.1961.1

Číslo: 11/1962

Právní věta: Odvolání zaměstnance z funkce nutno zásadně považovat za tzv. platovou výpověď.

Soud: Městský soud v Praze

Datum rozhodnutí: 21.07.1961

Spisová značka: 8 Co 344/61

Číslo rozhodnutí: 11

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Skončení pracovního poměru, Smlouvy, Sociální zabezpečení

Předpisy: 66/1950 Sb. § 2

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Žalobce byl dne 31. 3. 1958 odvolán z funkce ředitele žalovaného ústavu s tím, že ředitel nového ústavu rozhodne o dalším jeho pracovním zařazení; k odvolání došlo vzhledem k tomu, že ústav byl reorganizován.

Vzhledem k tomu, že v žalovaném ústavu probíhala reorganizace a že došlo k sloučení tohoto ústavu s dalšími dvěma ústavu, byl žalobce i po odvolání z funkce pověřen likvidací tohoto ústavu, vykonával v podstatě dále funkci spojenou s vedením ústavu a byl za svoji práci jako ředitel ústavu také honorován.

Dne 31. října 1958 byl žalobci doručen přípis jeho zaměstnavatele, podle něhož byl zařazen do funkce inženýra I. stupně čís. nomenklatury 7 s platem 2600,- Kčs měsíčně, přičemž bylo výslovně uvedeno, že dosavadní jeho plat mu bude zachován ještě v měsíci listopadu 1958. Předtím ještě, a to 3. října 1958, bylo žalobci sděleno, že dosud prolácený plat nutno považovat za zálohový s účinností od 1. 10. 1958.

Žalobci byl tedy vyplácen plat ředitele v částce 3800,- Kčs měsíčně a s účinností od 1. 7. 1958 byl mu poukazován plat nižší; vzhledem k tomu uplatnil potom žalobce žalobou nárok na zaplacení doplatku na platě za dobu od 1. 7. do 30. 11. 1958 po 1000,- Kčs měsíčně, tedy v celkové výši 5000,- Kčs.

Obvodní soud pro Prahu 1 uznal žalovaný ústav povinným zaplatit žalobci uplatněnou částku 5000,- Kčs. Postavil se na stanovisko, že k právě účinnému přearazení žalobce došlo až přípisem ze dne 31. 10. 1958 ke dni 31. 10. 1958, čímž byly splněny podmínky přearazení v práci stanovené v § 19 odst. 3

pracovního a platového řádu pro zaměstnance výzkumných ústavů ústředních úřadů.

Městský soud v Praze rozhodnutí soudu prvního stupně potvrdil.

Odůvodnění:

V souzené věci jde o vyřešení dvou základních otázek:

a) kdy došlo k právně účinnému přeřazení žalobce v práci, resp. kdy došlo k právně účinné tzv. platové výpovědi podle § 19 odst. 3 pracovního a platového řádu pro zaměstnance výzkumných ústavů ústředních úřadů (obdobná platová výpověď byla zavedena i pro zaměstnance státní podle pracovních a platových řádů, které jsou nedílnou součástí usnesení vlády ze dne 18. 7. 1956 č. j. 1890, vydaného na základě § 2 odst. 2 zák. č. 66/1950 Sb. a § 25 vl. nař. č. 17/1954 Sb.);

b) zda i po odvolání z funkce ředitele ústavu příslušelo žalobci tzv. zvýšení za vedení ústavu (tj. funkční plat podle § 7 odst. 1 cit. pracovního řádu).

K těmto otázkám je třeba uvést:

K právně účinnému přeřazení v práci bylo v konkrétním případě třeba jak splnění obecných podmínek přeřazení v práci, tj. zásadně souhlas zaměstnance a účast závodního výboru ROH (srov. směrnice pléna Nejvyššího soudu ze dne 7. března 1960 č. j. Pls 7/60), tak splnění zvláštních podmínek podle speciálních předpisů, tj. splnění podmínek stanovených v § 19 odst. 2 pracovního a platového řádu pro zaměstnance výzkumných ústavů ústředních úřadů. Podle citovaného ustanovení, má-li být zaměstnanec přikázán na funkční místo s nižším platem, musí mu být změna oznámena písemně alespoň 1 měsíc předem. Po dobu tohoto měsíce přísluší mu dosavadní funkční plat a jen dojde-li k takovému převedení z důvodů porušení nebo zanedbání povinností, přísluší mu funkční plat již ode dne přeřazení. Jde o tzv. platovou výpověď tak, jak byla zavedena příslušnými platovými řády pro státní zaměstnance (srov. např. § 23 odst. 4 vl. nař. č. 68/1950 Sb.; srov. i § 8 vl. nař. č. 17/1954 Sb.). Předpokladem této platové výpovědi je, že zaměstnanec je okamžitě odvolán z funkce, že je přeřazen na jiné pracoviště a že tedy dosavadní funkci už po uplynutí výpovědní lhůty shora uvedené nevykonává.

Touto platovou výpovědí je i odvolání z funkce ředitele, neboť z rozhodnutí o odvolání z této funkce je patrné, že zaměstnanec nebude funkci ředitele zastávat po uplynutí jednoměsíční výpovědní lhůty a že bude přeřazen na jiné pracoviště. V tom směru tedy není správné stanovisko soudu prvního stupně, že k platovému přeřazení žalobce nemohlo dojít již odvoláním z funkce ředitele a že platovou výpověď nemohl být připsán žalovanému ústavu z 31. března 1958.

Při odvolání z funkce ředitele – má-li jít o odvolání právně účinné – se zásadně předpokládá, že zaměstnanec po odvolání z funkce tuto funkci dále nevykonává. V souzené věci bylo však zcela nepochybně zjištěno, že žalobce vykonával dále funkci ředitele ústavu, ač z ní byl odvolán. Žalobce pracoval totiž na likvidaci ústavu, zajišťoval plynulý chod prací ústavu a jeho pracovní náplň v té době se nelišila od práce ředitele ústavu, jak plyne zejména ze zjištění soudu učiněného na základě přípisu žalovaného ústavu z 4. května 1958. Tato skutečnost mění ovšem podstatně situaci po stránce právní. Jestliže žalobce i po svém odvolání z funkce ředitele ústavu dále vykonával funkci ředitele a jestliže také byla jeho práce i po tomto odvolání honorována po určitou dobu (3 měsíce) platem ředitele, pak nelze jeho odvolání z funkce ředitele za této situace považovat za platovou výpověď ve smyslu § 19 odst. 3 platového řádu.

V případě žalobce došlo tedy k právně účinnému přeřazení v práci a k právně účinné platové výpovědi ve smyslu shora citovaných předpisů na základě přípisu žalovaného ústavu ze dne 31. října

1958 ke dni 1. prosince 1958, a to vzhledem k tomu, že žalobci, který i po svém odvolání z funkce ředitele, funkci ředitele ústavu dále vykonával, bylo až shora uvedeným přípisem oznámeno, že byl zařazen do funkce inženýra I. stupně, čís. nomenklatury 7 s platem 2600,- Kčs měsíčně. Vzhledem k ustanovení § 19 odst. 3 platového řádu za dané situace v citovaném přípise také správně žalobci, u něhož nešlo o případ přeřazení v práci z důvodů porušení nebo zanedbání povinností, potvrzeno, že mu po dobu měsíce listopadu 1958 přísluší dosavadní služební požitky.

Se zřetelem k tomu, že za shora vylíčené situace nedošlo před 1. 12. 1958 k právně účinné platové výpovědi ve smyslu ustanovení § 19 odst. 3 platového řádu, které předpokládá, že zaměstnanec funkci po odvolání již nevykonává, příslušely žalobci služební požitky v plné výši za celou jím uplatněnou dobu, tj. od 1. 7. 1958, od kdy mu byly vypláceny služební požitky snížené o 1000,- Kčs měsíčně, do 1. 12. 1958, kdy mu došlo k právně účinnému přeřazení v práci a k právně účinné platové výpovědi.

Žalobci příslušel ovšem i služební plat podle § 7 platového řádu, neboť byla splněna základní podmínka tohoto nároku, totiž, aby zaměstnanec fakticky vykonával funkci odůvodňující výplatu tohoto funkčního platu.